

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 7 Tdo 795/2021, ECLI:CZ:NS:2021:7.TDO.795.2021.1

Číslo: 25/2022

Právní věta:

Společné jednání spolupachatelů ve smyslu § 23 tr. zákoníku nemusí probíhat současně (ale postačí bezprostřední časová návaznost jednotlivých aktivit spolupachatelů) a není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou. U určitého typu trestné činnosti (např. neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 tr. zákoníku) ani není nezbytné, aby se spolupachatelé fyzicky stýkali, ale postačí i jejich kontakt virtuální. V případě zneužití platebního prostředku (např. získáním identifikačních údajů k platebním kartám), jímž docházelo k platbám na internetu, není z hlediska spolupachatelství podstatné, kdo fyzicky provedl příslušné peněžní transakce nebo pokusy o ně.

Okolnost, že každý ze spolupachatelů sledoval při společném jednání svůj vlastní prospěch, nevylučuje, aby úmysl byl všem pachatelům společný.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.08.2021

Spisová značka: 7 Tdo 795/2021

Číslo rozhodnutí: 25

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Společné jednání, Spolupachatelství

Předpisy: § 23 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Dotčená rozhodnutí:

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 9. 2009, sp. zn. [8 Tdo 885/2009](#), uveřejněné pod číslem 42/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2014, sp. zn. [3 Tdo 276/2014](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 11. 2017, sp. zn. [7 Tdo 1329/2017](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2017, sp. zn. [7 Tdo 214/2017](#)

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 16. 11. 1925, sp. zn. Zm II 604/24

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného R. S. podané proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 10. 2020, sp. zn. 1 To 32/2020, v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 37 T 6/2018.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 3. 2019, sp. zn. 37 T 6/2018, byl obviněný R. S. (spolu s obviněnými P. H. a V. S.) uznán vinným zvláště závažným zločinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 3 alinea 2, odst. 5 písm. b) tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílem ve stadiu přípravy podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, a k trestu propadnutí věci. Dále mu byla podle § 228 odst. 1 tr. ř. uložena povinnost zaplatit společně a nerozdílně s obviněným P. H. jako náhradu škody poškozené Komerční bance, a. s., částku ve výši 15 000 Kč.

2. Uvedeného zločinu se podle zjištění soudu prvního stupně dopustil obviněný R. S. společně s dalšími dvěma obviněnými v podstatě tím, že si po předchozí vzájemné dohodě na několika internetových stránkách, na kterých jsou nelegálně za úplatu zpřístupněny identifikační údaje k cizím platebním kartám potřebné pro bezhotovostní platby, zřídili uživatelské účty a přinejmenším v letech 2012 až 2014 si prostřednictvím těchto účtů opatřil každý sám nebo společně tyto identifikační údaje v úmyslu použít je k padělání platebních příkazů na internetových platebních branách. Konkrétně obviněný R. S. si opatřil identifikační údaje ke 1 792 platebním kartám. V období od 9. 10. 2012 do 20. 8. 2014 pak obvinění P. H. a R. S. neoprávněně použili k provedení platebních transakcí identifikační údaje k 1 614 platebním kartám a v období od 12. 3. 2013 do 20. 8. 2014 obviněný R. S. samostatně použil identifikační údaje k 127 platebním kartám, to vše prostřednictvím různých e-shopů k nákupům zboží a služeb, k dobíjení kreditu telefonních SIM karet, k dobíjení PaySec kont a Mobito účtů (část zadaných platebních transakcí proběhla úspěšně, část byla zamítnuta). Obviněný R. S. dále koncem roku 2013 předal obviněnému V. S. přihlašovací údaje k uživatelským účtům, jež obsahovaly identifikační údaje k nejméně 145 cizím platebním kartám.

3. Takto všichni tři obvinění jako neoprávnění držitelé údajů k cizím platebním kartám vydávají se za oprávněné držitele těchto karet zadávali platební příkazy prostřednictvím internetových platebních portálů, na základě nichž byly na vrub účtů příslušných bank zadané platební příkazy realizovány, čímž došlo k padělání platebních prostředků, přičemž takto obvinění činili v úmyslu neoprávněně se obohatit. Obvinění P. H. a R. S. v celkem 2 541 případech neoprávněně zadali platební příkazy, z nichž 919 platebních transakcí bylo provedeno, a získali tak neoprávněný prospěch ve výši 3 947 080 Kč, a 1 622 transakcí nebylo provedeno, ale pokusili se tak o získání dalšího neoprávněného prospěchu ve výši 6 556 126 Kč. Obviněný R. S. sám ve 262 případech neoprávněně zadal platební příkazy, z nichž 180 bylo provedeno, čímž získal neoprávněný prospěch ve výši 943 186 Kč, a v 82 případech, kdy nebyl zadaný platební příkaz proveden, se pokusil o získání neoprávněného prospěchu ve výši 329 000 Kč.

4. Odvolání obviněného R. S., kterým napadl rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích o vině a trestu, Vrchní soud v Olomouci svým rozsudkem ze dne 22. 10. 2020, sp. zn. 1 To 32/2020, podle §

256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

II.

Dovolání obviněného

5. Proti tomuto rozhodnutí odvolacího soudu podal obviněný dovolání s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Namítl, že předmětné činnosti se měl z počátku dopouštět na pokyn obviněného P. H., aniž by věděl o tom, že činí něco protizákonného. Podstata trestné činnosti mu byla vysvětlena až po zhruba dvou měsících v prosinci 2012. Toto období mu tak nemůže být kladeno za vinu. Soud neuvedl, z jakých okolností dovodil jeho vědomost o páchání trestné činnosti.

6. Dále v období od 24. 3. 2013 do 2. 5. 2013 obviněný páchal trestnou činnost sám, v období od 2. 5. 2013 do 20. 8. 2013 ji páchal s obviněným V. S. S obviněným P. H. spolupracoval až od 11. 12. 2013 do 10. 2. 2014. V roce 2013 se s obviněným P. H. nestýkali ani se jiným způsobem nekontaktovali. Podle dovolatele mu tak soudy přičetly k tíži i jednání obviněného P. H., ač nebyly splněny zákonné znaky spolupachatelství. Za nesprávný proto dovolatel považuje rovněž výrok o náhradě škody, jelikož jde o škodu způsobenou výlučně spoluobviněným P. H. Rozhodnutí soudů obou stupňů jsou podle něj nepřezkoumatelná, protože se touto jeho opakovaně vznesenou námitkou ohledně nenaplnění znaků spolupachatelství vůbec nezabývaly. Obviněný shledal i existenci tzv. extrémního nesouladu mezi skutkovými zjištěními soudu prvního stupně a skutkovými zjištěními, ke kterým měl soud podle obviněného dojít, přičemž tento stav nenapravit ani odvolací soud. Bylo tak porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

7. Obviněný rovněž namítl, že soudy nepřihlédly ke všem kritériím vymezeným Nejvyšším soudem v jeho usnesení ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. [15 Tdo 1491/2016](#), pro posouzení naplnění znaku spáchání činu „ve velkém rozsahu“. Přístup k platebním kartám si opatřil stažením z internetu v souboru, nikoli jejich kopírováním pomocí tzv. skimmovacích zařízení. Má za to, že jeho útoky nebyly nijak časté. Pokud by obviněný byl uznán vinným pouze trestnou činností páchanou samostatně, tak jím způsobená škoda by odůvodňovala posouzení podle mírnější právní kvalifikace.

8. Závěrem svého dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek ve výrocích pod body II. a IV., tj. ve výrocích, jímž zamítl jeho odvolání a ve kterém bylo řečeno, že napadený rozsudek soudu prvního stupně jinak zůstává nezměněn, a aby vrátil věc Vrchnímu soudu v Olomouci k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření státního zástupce k dovolání obviněného

9. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství v písemném vyjádření k dovolání uvedl, že podstatná část námitek se míjí s uvedeným dovolacím důvodem. Krajský soud v Ostravě zcela vyvrátil obhajobu obviněného analýzou především listinných důkazů a dospěl k závěru, že obviněný se dopustil neoprávněného opatření identifikačních údajů k platebním kartám, stejně jako neoprávněného zadávání platebních příkazů, v případech vymezených ve skutkové větě rozsudku, a to dílem sám a z větší části v kooperaci se spoluobviněným P. H., s nímž si pak rozdělili získané prospěchy. Sama nespokojenost dovolatele s hodnocením důkazů neznamená, že jsou skutková zjištění extrémně vadná. Rovněž Vrchní soud v Olomouci se dostatečně vypořádal s námitkami obviněného. S poukazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva státní zástupce zdůraznil, že závazek odůvodňovat rozhodnutí nemůže být chápán tak, že je vyžadována podrobná odpověď na každý argument.

10. Pokud dovolatel zpochybňoval závěr o spolupachatelství prostřednictvím tvrzení, že trestného jednání se dopustil pouze v jím doznaných 262 případech, zatímco soudy mu bezdůvodně kladou za

vinu i další jednání spáchané jen samotným obviněným P. H., jde o námitku popírající skutková zjištění soudu prvního stupně. V zásadě totéž platí i ve vztahu k výhradě dovolatele, že čin nespáchal ve velkém rozsahu, i ve vztahu k námitce, že neměl být zavázán k náhradě škody. Pod dovolací důvod lze podřadit výhradně námitku týkající se nenaplnění subjektivní stránky, která je však zjevně neopodstatněná. Byť z dokazování vyplynulo, že obviněný zpočátku opravdu nemusel znát veškeré detaily páchané trestné činnosti, bylo mu od samého počátku známo, že se podílí na nelegální činnosti, jejíž jednotlivosti rozpoznal nedlouho poté. Obviněný není tak naivní, aby uvěřil, že prosté posílání SMS za odměnu v řádu desítek tisíc korun měsíčně je legální výdělečnou aktivitou. Jeho jednání tak bylo kryto alespoň eventuálním úmyslem, posléze pak již úmyslem přímým. Závěrem státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř.

IV.

Posouzení důvodnosti dovolání

11. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání je přípustné [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno osobou k tomu oprávněnou, tj. obviněným prostřednictvím obhájce [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě k tomu určeném (§ 265e tr. ř.) a splňuje náležitosti obsahu dovolání (§ 265f odst. 1 tr. ř.), je však zjevně neopodstatněné.

12. Z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. V mezích tohoto dovolacího důvodu lze namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv nejde o trestný čin, nebo že jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat i „jiné nesprávné hmotněprávní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

13. Obviněný uplatnil v dovolání převážně skutkové námitky ohledně způsobu hodnocení důkazů (a to pouze v obecné poloze), tedy námitky, které obsahově neodpovídají použitému (ani žádnému jinému) dovolacímu důvodu. Stěžejní dovolací námitkou skutkové povahy, na které byla postavena většina argumentů dovolatele, bylo tvrzení, že se nedopustil skutku v takovém rozsahu, jak je popsán ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, jelikož s obviněným P. H. v roce 2013 již nespolečně pracoval, v této době jednal sám, případně s obviněným V. S.

14. Nejvyšší soud připomíná, že dovolání není „dalším odvoláním“, nýbrž je mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad, tj. nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Do skutkových zjištění soudů prvního a druhého stupně může Nejvyšší soud zasáhnout jen zcela výjimečně, pokud to odůvodňuje extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy. V takovém případě je dotčeno ústavně garantované základní právo obviněného na spravedlivý proces a zásah Nejvyššího soudu má podklad v čl. 4 a 90 Ústavy.

15. Dovolatel zpochybňoval množství jednotlivých útoků, které měl podniknout společně s obviněným P. H., s tím, že v těchto případech nebyly naplněny znaky spolupachatelství. Tuto námitku postavil především na nesouhlasu s tím, jak soudy hodnotily ve věci provedené důkazy. Přitom právě v tomto směru nelze soudu prvního stupně, který tyto důkazy hodnotil, v jeho postupu nic vytýknout; šlo o postup logický a zcela dostatečně odůvodněný. Jak již zdůraznil odvolací soud v odůvodnění svého rozsudku, soud prvního stupně postupoval velmi pečlivě při vyhodnocení spolupráce obou výše zmiňovaných obviněných. Zkoumáním velkého množství (především listinných) důkazů vysledoval vzájemné propojení jednotlivých telefonních čísel s platebními kartami až k telefonním číslům nebo

číslům platebních karet, případně e-mailovým adresám, které byly zajištěny v souborech v počítačích u jednotlivých obviněných. Z jejich propojení následně určil rozsah, v jakém se jednotliví obvinění dopouštěli trestné činnosti. Vzhledem k tomu, že se k této problematice dostatečně podrobně vyjádřily oba nižší soudy ve svých odůvodněních, je možné – s ohledem na skutkovou povahu této námitky – v podrobnostech na ně odkázat. Lze tedy shrnout, že jestliže soudy dospěly v projednáváním případě k závěru, že rozsah provedených důkazů je postačující pro spolehlivé rozhodnutí ve věci, postupovaly v souladu s § 2 odst. 5 tr. ř. Není rovněž pochyb o tom, že svůj postup řádně odůvodnily. Z odůvodnění obou rozhodnutí je patrné, z čeho vycházejí a na základě jakých úvah soudy dospěly ke svým závěrům. Nejvyšší soud proto ve věci neshledal žádný, natož extrémní rozpor či porušení práva na spravedlivý proces.

16. Přijatelný je i závěr soudů nižších stupňů, že obviněný R. S., jemuž (stejně jako spoluobviněnému P. H.) pod tíhou důkazů nezbylo, než doznat podstatu trestné činnosti, se snažil zmírnit svou trestní odpovědnost nepravdivým tvrzením o „přestávkách“ ve spolupáchání činu, tj. že po část předmětného období nespolupracoval se spoluobviněným, a tudíž rozsah jeho trestné činnosti je menší. Je tu třeba zmínit určité rozpory ve výpovědi obviněného, na které soud prvního stupně reagoval (viz odůvodnění jeho rozsudku) a které naznačují snahu obviněného uzpůsobit svou výpověď obsahu důkazů. Soudy na základě zejména listinných důkazů dospěly k opodstatněnému závěru, že vzájemná kooperace obviněných R. S. a P. H. byla kontinuální a dlouhodobá. Svědčí o tom mimo jiné doznání způsobu dělení zisku a také fakt, že když přestal fungovat jeden způsob, přemýšleli, co dál, načež si spoluobviněný P. H. vzpomněl na účty PaySec, potom se zase dohodli na založení účtů na Aukru (jak uvedl obviněný ve své výpovědi). Spoluobviněný V. S. pak ve své výpovědi uvedl, že v době jejich spolupráce se mu obviněný zmínil, že spolupracuje s někým dalším. Přitom v duchu zásady *in dubio pro reo* soudy každému z obviněných kladly za vinu jen účast na těch transakcích, s nimiž byl ten který obviněný objektivními důkazy (tj. zmíněným propojením telefonních čísel, adres a transakcí identifikovaným v zajištěných souborech) spojen.

17. S jistou dávkou tolerance lze pod uplatněný dovolací důvod podřadit námitku, že v určité části jednání obviněného nenaplněovalo znaky spolupachatelství. Jde však o námitku zjevně neopodstatněnou. Pro spáchání trestného činu ve spolupachatelství ve smyslu § 23 tr. zákoníku se vyžaduje společné jednání obviněných a jejich společný úmysl směřující ke spáchání trestného činu. Při spolupachatelství se čin každého ze spolupachatelů posuzuje tak, jako by ho spáchal sám, každému spolupachateli se tak přičítá celý rozsah spáchaného činu včetně jeho celého následku. Soud prvního stupně se podrobně zabýval právní otázkou spolupachatelství v odůvodnění svého rozsudku, kde také přílehavě odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu a obecné zásady posuzování spolupachatelství správně aplikoval na zjištěný skutkový stav. Společné jednání obou pachatelů spočívalo v tom, že si po vzájemné dohodě založili uživatelské účty, prostřednictvím kterých následně získávali identifikační údaje k platebním kartám potřebné k neoprávněným platebním transakcím na internetu, přičemž tyto účty, přihlašovací údaje a údaje o získaných platebních kartách sdíleli. Především ve sdílení různých souborů, jež obsahovaly různé poznámky (zejména přehledy použitých SIM karet apod.), spočívala jejich vědomá spolupráce, jež vyplynula rovněž z rozsáhlé analýzy dat zajištěných u obou obviněných. Kromě toho obvinění vzájemně sdíleli i mobilní telefony a SIM karty potřebné k páchaní trestné činnosti, jak doznal i sám obviněný R. S. ve své výpovědi v přípravném řízení. Oba obvinění byli vedeni společným úmyslem, a to použít neoprávněně získané identifikační údaje na internetových platebních branách a získat tak neoprávněný prospěch. Okolnost, že každý ze spolupachatelů sledoval při společném jednání svůj vlastní prospěch, nevylučuje, aby úmysl byl všem pachatelům společný, jak správně konstatoval již soud prvního stupně. Soud prvního stupně také v odůvodnění svého rozsudku vysvětlil časové vymezení spolupachatelství.

18. Nejvyšší soud se tedy ztotožnil s právními závěry soudů nižších stupňů, že obvinění R. S. a P. H. v rámci některých útoků (tj. v případech, jež jsou uvedeny v tabulkách I.A, I.B, II.A.B.1, III.A.B.1,

IV.A.B., V.A.B.1 – viz odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně) jednali jako spolupachatelé ve smyslu § 23 tr. zákoníku. Lze připomenout, že jednání spolupachatelů nemusí probíhat současně a není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou. U daného typu trestné činnosti není ani nezbytné, aby se spolupachatelé fyzicky stýkali, postačí kontakt virtuální, popřípadě i jen rámcové vědomí jednoho spolupachatele o existenci a činnosti druhého. Nelze také vycházet z toho, kdo fyzicky provedl ty které transakce nebo pokusy o ně (např. kdo uskutečnil konkrétní „kliknutí“ a na kterém počítači). To by samozřejmě nebylo možné žádným způsobem zjistit. Takové dělení trestní odpovědnosti prosazované dovolatelem by v krajním případě vedlo například u větší skupiny spolupachatelů až k jejich beztrestnosti, pokud by prováděli podobné transakce na různých místech a v různém složení (při fakticky nezjistitelném střídání v provádění konkrétních transakcí). Obvinění se tedy u této specifické trestné činnosti nemohou vyvinut tvrzením (byť částečně pravdivým), že „někdy to dělali každý sám, někdy společně“.

19. Námitky, jimiž dovolatel vytýkal nesprávnost výroku o náhradě škody a zpochybňoval naplnění znaku spáchání činu „ve velkém rozsahu“, vycházejí z jiného než soudy zjištěného skutkového stavu (konkrétně z té verze, že se obviněný dopustil pouze 262 útoků samostatným jednáním, nikoli i dalších útoků ve spolupachatelství s obviněným P. H.). Ve světle zjištěného skutkového stavu, jak je popsán ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, jsou však obě tyto námitky nepřijatelné.

20. Kromě toho není pravda, že by soudy při posouzení naplnění znaku spáchání činu „ve velkém rozsahu“ podle § 234 odst. 5 písm. b) tr. zákoníku nepřihlédly ke všem kritériím vymezeným v usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. [15 Tdo 1491/2016](#) (uveřejněném pod č. 1/2018 Sb. rozh. tr.). Soud prvního stupně zůvodnil naplnění uvedeného znaku v odůvodnění svého rozsudku a zmíněným rozhodnutím se velmi podrobně zabýval odvolací soud v odůvodnění svého rozsudku. Správně konstatoval, že výši neoprávněného prospěchu je možné považovat pouze za jedno z podpůrných hledisek svědčících o tom, že obvinění spáchali takový čin ve velkém rozsahu. Zásadní pro posouzení rozsahu trestné činnosti je především množství případů, kdy pachatelé padělají či pozmění platební prostředky, které následně použijí při neoprávněných transakcích, tj. užijí je na internetových platebních branách. K tomu, aby šlo o „velký rozsah“, musí zpravidla jít řádově o stovky takových případů. To je s ohledem na skutková zjištění soudu prvního stupně, že obviněný R. S. si opatřil identifikační údaje k 1792 platebním kartám a následně je neoprávněně zadal v platebních příkazech společně s obviněným P. H. celkem v 2541 případech a samostatně celkem ve 262 případech, splněno jednoznačně a také další hlediska zohledněná soudy podporují použitou právní kvalifikaci.

21. Pod uplatněný dovolací důvod lze podřadit výhradu obviněného směřující proti naplnění subjektivní stránky spáchaného zločinu, jde však o námitku zjevně neopodstatněnou. Pokud jde o naprosto převážnou část a dobu páchaní zločinu, nemůže být sporu o přímém úmyslu obviněného. Dovolatel namítl, že v prvních měsících vše konal na pokyn obviněného P. H. a neměl tušení, v čem přesně trestná činnost spočívá a co je její podstata. I zde je možno odkázat na rozhodnutí soudů nižších stupňů, které se touto námitkou zabývaly. Již soud prvního stupně zdůraznil, že z okolností této „práce“, způsobu jejího výkonu a jednoduchého zisku bylo možno dospět k jednoznačnému závěru, že obviněnému muselo být (od počátku) jasné, že jde o nelegální činnost. Sám obviněný k tomu uvedl, že spoluobviněný P. H. mu nabídl, aby posílal zprávy za 90 000 Kč měsíčně, a otázku, kde se berou peníze, neřešil.

22. Podle soudu prvního stupně se obviněný dopustil celého předmětného jednání v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. I pokud by se Nejvyšší soud přiklonil k vyjádření státního zástupce, že v počáteční fázi bylo jednání obviněného kryto spíše nepřímým úmyslem ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, nic by to na věci neměnilo. Je nepochybné, že následně – když byla dovolateli podstata trestné činnosti obviněným P. H. podrobně vysvětlena – již jednal v přímém úmyslu. Je tak zřejmé, že znaky subjektivní stránky skutkové podstaty spáchaného zločinu, jak jsou

vyžadovány zákonem (tj. vyžaduje se úmyslné zavinění, bez ohledu na to, zda jde o úmysl přímý či nepřímý), byly naplněny.

23. Vzhledem k tomu, co bylo uvedeno výše, Nejvyšší soud shledal, že námitky dovolatele zčásti nejsou podřaditelné pod uplatněný dovolací důvod a zčásti jsou zjevně neopodstatněné. Proto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného R. S. O dovolání rozhodl v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

25. Závěrem pokládá Nejvyšší soud za nutné vzhledem k výraznějšímu časovému odstupu od vyhlášení napadeného rozhodnutí (dne 22. 10. 2020) konstatovat, že věc mu byla s dovoláním obviněného předložena dne 21. 7. 2021. V řízení před Nejvyšším soudem tedy nedošlo k průtahům.